
Soukromá pravidla

Kapitola 1

LIDÉ MI SVĚŘUJÍ SVÁ TAJEMSTVÍ a já ani přesně nevím proč. Musí to být něčím v mém obličejí, nejspíš v očích. Guinevere Scott-Evansová to riskla a před několika měsíci mi vložila do rukou celý svůj život a kariéru.

Teď mi stiskla ruku, když jsem jí pomáhal ze svého tmavomodrého lamborghini. Ostýchavě zakroutila boky, aby si narovнала černé šaty, které jí dokonale padly. Byla to úchvatná filmová hvězda první kategorie, navíc přirozeně zábavná a dost chytrá na to, aby vystudovala Vanderbiltovu univerzitu.

Toho večera jsem dělal Guin doprovod na udílení Zlatých glóbulů, což byl její způsob poděkování za to, že jsem sledoval jejího manžela rockera, který ji, jak se později ukázalo, podváděl s jiným mužem.

Věděl jsem, že Guin truchlí, ale na ten slavnostní večer nasadila svůj profesionální výraz. Chtěla se ukázat na veřejnosti s *fešákem* – což byl ten její výraz – a poznal jsem, že se také chce cítit žádoucí.

„Bude to zábava, Jacku,“ řekla a stiskla mi prsty. „Máme skvělý stůl. Budou tam všichni z Columbia Pictures a samozřejmě i Matt.“

Guin byla nominovaná na cenu za vedlejší ženskou roli v milostném příběhu, který natočila s Mattem Damonem. Myslel jsem si, že má šanci vyhrát; rozhodně jsem v to doufal. Měl jsem Guin moc rád.

Fanoušci před hotelem Beverly Hilton si vychutnávali rozehrívací předehru a volali na Guin, když jsme kráčeli po koberci ohraničeném provazy a fotoaparáty cvakaly jako o závod. Jedna fanynka na mě namířila svůj mobil a zeptala se mě, jestli jsem někdo slavný.

Zasmál jsem se a řekl: „Děláte si legraci? Jsem tu jen pro ozdobu.“

Guin pustila mou ruku, aby objala moderátora Ryana Searcresta, který ji pobídl do světla reflektorů. Fanoušci chtěli vidět *ji*, ale ona mi položila paži kolem pasu a odvedla mě do záběru po svém boku.

Searcrest se přizpůsobil, pochválil mi stříh smokingu a zeptal se mě na jméno. Pokrčil obočí, jak se snažil vzpomenout si, jestli mě zná, a pak do-razila Scarlett Johanssonová, řekla „Ahoj, Jacku“ a Guin a já jsme byli po-strčeni dál po červeném koberci, který vedl mezi tribunami ke vchodu do hotelu Beverly Hilton.

Dost špatný okamžik na to, aby mi zazvonil mobil.

„Neber to, Jacku,“ řekla mi Guin. „Máš přece volno. Na dnešní večer jsi jen můj, dobře?“ Její úsměv pohasl a její krásné rysy zastínily obavy. „Dobře, Jacku?“

Pohlédl jsem na displej. „Bude to jenom vteřinka,“ uklidnil jsem ji.

Volajícím byl Andy Cushman a já nemohl uvěřit tomu, co slyším. Andy byl pevný jako skála, ale hlas v telefonu hrozil, že se zlomí v slzách.

„Jacku. Potřebuji, abys přijel k nám domů. Potřebuji tě tady okamžitě.“

„Andy, tohle není vhodná chvíle. Věř mi, že není. Co se stalo?“

„Jde o Shelby. *Je mrtvá, Jacku.*“

Kapitola 2

MRTVÁ? JAK BY MOHLA BÝT SHELBY MRTVÁ? Muselo jít o nějaký omyl. Ale jak by se to mohlo stát?

Byl jsem to já, kdo Shelby představil Andymu. Byl jsem mu za svědka na svatbě, která se konala ani ne před půl rokem. Povečeřel jsem s nimi v restauraci Musso and Frank. Andy mi pověděl, že se jejich první dítě bude jmenovat Jack. Ne John nebo Jackson, ale Jack.

Utrpěla Shelby infarkt? V jejím věku? Došlo k dopravní nehodě? To mi Andy neřekl, ale byl zdrcený. A co zasáhlo Andyho, zasáhlo i mě.

Strčil jsem muži parkujícímu auta do ruky svazek bankovek, s omluvami doprovodil viditelně našťavanou Guin do sálu a svěřil ji do péče Matta Damona. Když jsem se vrátil na ulici, mé auto tam už čekalo.

V šoku jsem se řítil ke Cushmanovým domů ve svém luxusním sportáku. To auto bylo dar od klienta, jehož hrozná tajemství jsem zachoval. Když zrovna nebylo v servisu na opravě, fungovalo jako skvělý magnet na poldy.

Zpomalil jsem při vjezdu do Pacific Palisades, přísně střežené vesnice s malými krámkami a domky, ze kterých se dalo pěšky dojít k oceánu. Deset minut nato jsem zabrzdil na kruhové příjezdové cestě Andyho domu.

Stmívalo se. V domě se nesvítilo, přední dveře byly otevřené dokořán a jejich rám byl rozštípaný.

Byl vetřelec ještě v domě? Pochyboval jsem o tom, ale i tak jsem vzal pistoli z přihrádky na rukavice, než jsem vstoupil do domu.

Tři roky na sedadle pilota vrtulníku CH-46 Sea Knight mi zostřily zrak. Dokázal jsem pozorně sledovat palubní přístroje a v následující vteřině pátrat na zemi po pohybu, prachu, kouři, odrazech, lidských siluetách nebo záblescích.

Jako vyšetřovatel jsem měl další praktické využití pro svou poněkud neobvyklou schopnost zachycovat anomálie. Uměl jsem se rozhlédnout po

místě činu a téměř okamžitě postřehnout, co tam nepatří: náhodnou kapku krve, šmouhu na natřené zdi, vlas na vysokém koberci.

Když jsem vstoupil do domu Cushmanových, prohlédl jsem obývací pokoj, zda neobjevím známky narušení pořádku. Polštáře byly pečlivě srovnané. Koberečky uhlazené. Knihy a obrazy všechny na svém místě.

Zavolal jsem na Andyho a on odpověděl: „Jacku? Jsem v ložnici. Přijď za mnou, prosím.“

Držel jsem svou pistoli Kimber.45 vyrobenou na zakázku v ruce, zatímco jsem procházel vzdušnými místnostmi do hlavní ložnice v jejím vlastním křídle vzadu.

Nahmatl jsem vypínače u dveří a rozsvítil. Andy seděl na straně postele, shrbený, s hlavou v zakrvácených rukou.

Proboha! Co se tady stalo?

Na rozdíl od obývacího pokoje to v ložnici vypadalo, jako by se jí prohnalo tornádo. Lamy a rámy obrazů byly rozbité. Televize někdo strhl ze zdi, ale kabely byly stále zapojené.

Po celém pokoji bylo rozházené Shelbyino oblečení, boty a spodní prádlo. *Ach bože.*

Shelby ležela nahá a mrtvá na břiše uprostřed postele.

Snažil jsem se to všechno vnímat, ale nic jsem nechápal. Shelby měla v čele otvor po kulce. Podle toho, jak se krev vsákla do světlého saténového prostěradla, to vypadalo, že jí druhá kulka provrtala hrud'

Šokem se mi podlamovala kolena. Bojoval jsem s nutkáním rozběhnout se k Andymu a *Shelby*, ale nemohl jsem, *nesměl* jsem to udělat. Vstoupit do té místnosti znamenalo kontaminovat místo činu.

Zavolal jsem tedy na svého přítele: „Andy. Co se tady stalo?“

Andy na mě pohlédl, obličej bílý jako křída, oči zarudlé, brýle s drátěnými obroučkami nakřivo. Tvář a ruce měl od krve. Hlas se mu třásl, když řekl: „Někdo zabil Shelby. Prostě ji zastřelil. Musíš zjistit, kdo to udělal, Jacku. Musíš najít toho parchanta, který Shelby zabil.“

Pak se můj nejlepší přítel zhroutil a rozplakal se jako malý chlapec. Připomnělo mi to, že jsem vídal Andyho plakat, když ještě tím malým chlapcem byl.

Kapitola 3

MĚL JSEM POCIT, jako by se podlaha pode mnou vzdouvala, ale věděl jsem, že Andy spoléhá na to, že budu myslet jasně za nás oba. Schopnost zachovat chladnou hlavu v kritické situa-ci byla vždy považována za jeden z mých kladů. Byl jsem přece Jack Morgan, ne?

Pověděl jsem Andymu, aby zůstal, kde je, vrátil jsem se do auta a přinesl si MD 80 – nejlepší fotoaparát na fotografování místa činu, jaký byl kdy vyroben. Měl noční vidění, GPS a mluvil tuctem jazyků – jako kdybych někdy potřeboval, aby ohlásil kryt na objektivu v perštině či mandarínštině.

Pořídil jsem deset nebo patnáct snímků ze dveří do ložnice a zachytil každý detail, který byl odtamtud vidět.

Zatímco jsem fotografoval, snažil jsem se představit si, co se tam dělo během vražedného útoku.

Kromě krve na posteli a na Shelby jsem nespatriil žádné další zjevné stopy: cákance ani otisky rukou na zdech, známky po vlečení těla ani kapky na podlaze. Téměř jistě byla zabita v lůžku. Představil jsem si, jak se Shelby přitiskla k pelesti, když útočník vtrhl do pokoje. Přinutil ji ležet klidně, že? Pak ji dvakrát střelil – do hrudi a do čela. Silně z těch hrozných ran krvácela a pak zemřela.

Ať bylo vrahovým motivem cokoli, zjevně to nebyla loupežná vražda. Shelby měla stále na prstě snubní prsten a ještě větší diamant jí visel na řetízku okolo krku. Její kabelka Hermès ležela zavřená na prádelníku.

Když to nebylo vloupání, co tedy?

Hlavou se mi mihla jistá myšlenka, stejná, jaká by napadla detektiva z oddělení vražd. Zabil Andy svou ženu? To proto zavolal mě? Protože já byl nejspíš nejlepší člověk v celém L. A., který tohle mohl zamést pod koberec.

Klidně jsem na svého přítele promluvil, řekl mu, jak je mi to líto a jak jsem šokovaný. Pak jsem ho požádal, aby nechal Shelby, kde je, a šel se mnou.

„Musíme to spolu probrat, Andy. A to hned.“

Došel ke dveřím, zasténal a svalil se na mě.

Pomohl jsem mu narovnat se a odvedl ho do křesla v obývacím pokoji. Sám jsem se posadil na pohovku, abych se od něho úmyslně vzdálil. Následujících deset minut mělo být hodně zlých – pro nás oba.

Začal jsem snadnou otázkou. „Zavolał jsi devět jedna jedna?“

„Já... nechtěl jsem tady poldy, dokud nepřijedeš ty. Ne, nevolal jsem policii.“

„Andy, vlastníš zbraň? Měl jsi někdy v domě pistoli?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Zbraně mě děsí. To přece víš.“

„Dobře. Nevšiml sis, jestli něco zmizelo?“

„Trezor je v mé pracovně. Přišel jsem přes garáž. Byl jsem v kanceláři a odložil si kufřík v pracovně, než jsem šel do ložnice. Všechno se zdálo být v pořádku. Já nevím, Jacku. Nepřemýšlel jsem o vloupání. Teď se nedokážu soustředit...“

Zasypal jsem Andyho dalšími otázkami a on mi na ně odpovídal, zatímco se na mě díval, jako bych byl záchranný člun a on muž přes palubu v rozbouřeném moři. Řekl mi, že Shelby naposledy viděl ráno, když odcházel do práce, a že s ní před hodinou mluvil z auta. Zněla vesele.

„A teď jednu těžkou otázku,“ řekl jsem. „Nestýkala se s někým? Nebo ty?“

Andy na mě pohlédl, jako bych se zbláznil, a odpověděl: „Já, Jacku? Ne. Ona? Milovala mě. Neměli jsme k něčemu takovému důvod. Milovali jsme jeden druhého, bezmezně. Nikdy dřív mě nepadlo, že bych mohl cítit něco takového, co jsem cítil k Shelby. Pokoušeli jsme se o miminko.“

Opatrně jsem se nadechl a pokračoval: „Ohrožoval tě někdo na životě? Nebo Shelby?“

„No tak, v podstatě nejsem nic než kancelářská krysa, Jacku. A kdo by chtěl zabít Shelby? Byla drahoušek. Všichni ji měli rádi.“

Všichni zřejmě ne.

Musel jsem se ho zeptat. „Nesmíš mi nic tajit, Andy. Máš s tímhle něco společného?“

Asi v pěti vteřinách se Andyho výraz změnil od žalu přes šok na vztek.

„Ty se mě ptáš na *tohle*? Víš přece, jak moc jsem ji miloval. Odpovím ti a už to nebudu nikdy opakovat: *Já ji nezabil, Jacku*. A nevím, kdo to udělal. Nedokážu si představit, jak se tohle mohlo stát.“

Stmívalo se. Natáhl jsem ruku a rozsvítil. Andy se na mě díval, jako bych ho udeřil pěstí do obličeje.

Bože, byl jsem jeho nejlepší přítel.

„Věřím ti,“ řekl jsem. „Ale poldové si tě podají. Chápeš? Manžel je vždycky podezřelý číslo jedna.“

Přikývl a znovu se rozplakal.

Vstal jsem a šel do chodby. Zavolal jsem policejnímu veliteli Michaelu Fescoeovi domů. Fescoe a já jsme se v posledních několika letech spřátelili. Měl deprese kvůli své mizerné práci, ale byl to dobrý chlap a já mu důvěřoval.

Popsal jsem Fescoeovi celou situaci, pověděl mu, že já a Andy jsme byli v dětství nejlepší kamarádi a potom kolegové na Brownově univerzitě a že bych se stoprocentně zaručil za jeho bezúhonnost.

Zůstal jsem s Andym, dokud nepřijela policie a tým techniků. Slyšel jsem ho říkat jednomu detektivovi, že Shelby neměla na celém světě jediného nepřítele.

A přesto měl někdo důvod ji zabít.

Tohle nebyla jen poprava.

Bylo to osobní.